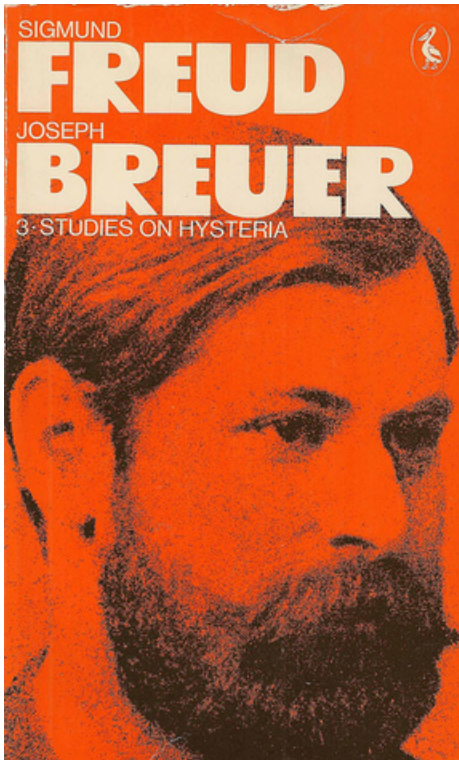

Freud viser fram trinnene, også feiltrinnene, i sin tilnærming og tenkning

Sigmund Freud og Joseph Breuer: *Studies on Hysteria* (1895)

PUBLISERT 3. mai 2020

Sigmund Freud og Joseph Breuers *Studies on Hysteria* (1893-1895) er min utvalgte klassiker. Verket var et viktig startpunkt på min vei til å bli psykolog og psykoanalytiker. Boken er med sine berømte, medrivende og dramatiske kasushistorier spennende som en roman. Kvinnene som er beskrevet i boken kommer selv til orde både gjennom at kroppene deres taler, men også gjennom dialogen med sine terapeuter. Det er Breuers pasient, kalt Anna O., som kaller metoden for “chimney sweeping” og “talking cure”. Og det er en av Freuds pasienter, kalt fru Emmy von N. som lettere irritert ber Freud la være å avbryte henne hele tiden, og “let her tell (him) what she had to say”. Andre på denne tiden ville avskrive disse kvinnene som gale, eller som simulanter, men Freud og Breuer fant mening og symboler bak de hysteriske krampene, språktapet,

hallusinasjonene, paralyseren og de andre til dels skremmende symptomene. Metoden deres utviklet seg gradvis bort fra hypnose og suggestive teknikker, og oppgaven var å møysommelig finne fram til de opprinnelige traumatiske hendelsene som lå bak kjeder av minner. Dermed skulle pasienten få hjelp til å av reagere disse. Og symptomene forsvant. Dette var den katarsiske metode.

Det er imidlertid en spenning mellom Breuers og Freuds bidrag i boken. Freud beveger seg stadig videre i sin tenkning, og er på sporet av seksualitetens sentrale betydning, dit kan ikke Breuer følge ham. I et eget kapittel legger Freud grunnlaget for det som skal bli den psykoanalytiske metode.

En del av Sigmund Freuds genialitet er at han viser trinnene, også feiltrinnene, i sin tilnærming og tenkning underveis i boken. Det gjør at leserne både kan følge ham og motsi ham på veien.

Psykolog, psykoanalytiker, og sittende medlem i Menneskerettighetsutvalget til Psykologforeningen, Karl Eldar Evang, utfordrer psykolog Henrik Kamphus til å ta

stafettpinnen videre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 57, nummer 5, 2020, side 392